

בית המשפט המחוזי בחיפה

16 יוני 2015

עת"מ 4250-04-15 Carrascal Cabarcas ואח' נ' שר הפנים ואח'

בפני כב' השופט רון שפירא, סגן נשיא

העותרים
1. Cabarcas Steven Anthony Carrascal, דרכון
2. רוס לוין, ת"ז
ע"י ב"כ עו"ד מתן חודורוב ועו"ד יוליה באיולה

נגד

המשיב
משרד הפנים
ע"י פרקליטות מחוז צפון, מחלקה אזרחית ומנהלית

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952](#)[חוק השבות, תשי"א-1950](#)

מיני-רציו:

* נדחתה עתירה להסדרת מעמד בישראל מכוח חיים משותפים עם בן זוג ישראלי. נפסק כי נוכח המצגים הסותרים שהציגו העותרים בנוגע ליחסיהם במסגרת ההליכים השונים שניהלו, קיים ספק בדבר כנות הקשר הזוגי ביניהם. ואולם, אין בכך כדי לחסום לנצח את מימוש הקשר הזוגי או לגרום לקטין לנתק קשר מאחד מבני הזוג הרואים בו כבנם המשותף, ראוי כי נתונים אלו יובאו בחשבון ככל שתוגש בעתיד בקשה חדשה.

* משפט מינהלי – כניסה לישראל – ידועים בציבור

עתירה נגד דחיית בקשת העותרים להסדרת מעמדו של העותר 1 בישראל מכוח חיים משותפים עם העותר 2. העותר 1 נכנס לישראל כתייר והוצג כ"ידיד" של העותר 2, ובה בעת ניהל העותר 2 הליך פונדקאות עם אישה אשר הוצגה כבת זוגו.

בית המשפט המחוזי דחה את העתירה ופסק:

העותרים התנהלו מול המשיב בחוסר תום לב ובהעדר ניקיון כפיים, כאשר הציגו מצגים עובדתיים סותרים בנוגע ליחסיהם במסגרת ההליכים השונים. לפיכך, מסקנת המשיב כי העותרים לא הוכיחו כי את כנות הקשר וכי יש ספק רב בקשר למהימנותם בנוגע להצהרותיהם לעניין הקשר ביניהם, הינה מסקנה סבירה. ואולם, אין בכך כדי לחסום לנצח את מימוש הקשר הזוגי, וככל שתוגש בקשה חדשה להתרת כניסתו המחודשת של העותר 1 לארץ במטרה למסד קשר זוגי עם העותר 2, יהיה על המשיב להביא בחשבון, בין היתר, את זכותם למסד קשר זוגי בינם, את העובדה שמסכת ההסתרה ויצירת המצג הכוזב

לעניין הליך הפונדקאות נעשה לצורך עמידה בתנאים הנדרשים בגאורגיה לשם הסדרת ההליך שם, ואת טובת הקטין אשר נראה ששני העותרים משמשים לו כהורים.

פסק דין

הרקע לעתירה:

בפני עתירה נגד החלטות המשיב אשר דחה את בקשת העותרים להסדרת מעמדו של העותר 1 בישראל מכוח חיים משותפים עם העותר 2.

העותר 1, יליד 1995, אזרח קולומביה, והעותר 2, יליד 1979, אזרח ישראלי, טוענים כי הכירו זה את זה ביוני 2014, בעת שהעותר 2 טייל בקולומביה, ומאז שמרו על קשר הדוק באמצעים שונים. משהתחזקו היחסים ביניהם הזמין העותר 2 את העותר 1 למדינת ישראל וזה הגיע לישראל בתאריך 21.7.14. מיד עם הגעתו לישראל הונפקה לעותר 1 אשרה מסוג ב/2 עד ליום 21.9.14, אשר הוארכה על ידי המשיב פעמיים עד ליום 25.11.14. בעתירה נטען כי העותר 1 הגיע לישראל על מנת לקיים חיים משותפים עם העותר 2. באותה עת ניהל העותר 2 הליך פונדקאות במדינת גאורגיה כאשר כתוצאה מהליך זה נולדו תאומים בשבוע ה-25 להריון והושמו בפגיה בגאורגיה. בשל מצבם הרפואי הקריטי של התאומים ובסיוע הרשויות במדינת ישראל הוטסו התאומים בטיסה רפואית פרטית בהולה לישראל, לקבלת טיפול רפואי מציל חיים בארץ. בסופו של יום פקדה טרגדיה את המשפחה והתאומה נפטרה בבית החולים הלל יפה בחדרה. התאום הנוסף אושפז ועבר טיפולים רפואיים עד ששוחרר מבית החולים ולטענת העותרים הינם מגדלים אותו במשותף.

ביום 23.11.14 התייצבו העותרים בלשכת המשיב בחדרה והגישו בקשה להסדרת מעמדו של העותר 1 מכוח נוהל חיים משותפים עם אזרח ישראלי. במסגרת הגשת הבקשה הציגו העותרים ראיות מנהליות להוכחת כנות הקשר. ביום 14.1.15 נערך לעותרים ראיון אשר בסיומו נמסר להם כי התיק יועבר להחלטת מנהל הלשכה. ביום 3.3.15 ניתנה החלטת המשיב הדוחה את בקשת העותרים להסדרת מעמדו של העותר 1 בישראל מכוח חיים משותפים עם העותר 2. המשיב קבע בהחלטתו כי לא הוצגו הוכחות משכנעות לכנות הקשר ולקיום משק בית משותף. כן נקבע כי על פי השימוע שנערך לעותרים עלו סתירות מסוימות. עוד צוין בהחלטה כי משך ההיכרות בין העותרים הינו קצר ביותר וכי בהגשת הבקשה יש חוסר תום לב מצדו של העותר 2, משום שבעת שהזמין את העותר 1 הוא הזמינו כתייר ולמעשה הסתיר מהמשיב את כוונתו להגיש בקשה למעמד עבורו וגם המוזמן הסתיר בתשאול בביקורת הגבולות את היותו בן זוג של העותר 2 והציג עצמו כתייר עם כרטיס טיסה חזרה. לאור האמור קבע המשיב כי התרשמותו מכנות הקשר הינה שלילית.

ביום 17.3.15 הוגש ערר מטעם העותרים על החלטת הדחייה וביום 26.3.15 התקבלה החלטה הדוחה את הערר, לפיה לא הוצגו הוכחות לקיום משק בית משותף וחיים משותפים על התקופה שטרם הגשת הבקשה; המעבר מההיכרות הראשונית של בני הזוג ועד למיסוד הקשר הינו קצר ביותר; גם ההוכחות הינם על פני תקופה קצרה מאוד; בני הזוג פעלו שלא בתום לב כאשר כל אחד בדרכו הסתיר את העובדה שהמטרה לכניסתו של המוזמן היא על מנת להגיש בקשה למעמד במסגרת נוהל

"חיים משותפים"; גם ההתרשמות שעולה מהשימוע הינה שלילית בכל הנוגע לכנות הקשר. לאור זאת נקבע כי על העותר 1 לעזוב את ישראל בתוך 14 יום.

נגד החלטה זו הוגשה העתירה שבנדון.

טענות הצדדים:

העותרים טוענים כי הם מקיימים את כל התנאים הנדרשים מכוח "נוהל הטיפול במתן מעמד לבני זוג של ישראלים, לרבות בני אותו מין" וכי יש להסדיר את מעמדו של העותר 1 מכוח נוהל זה ולהנפיק לעותר 1 אשרת עבודה מסוג ב/1.

לטענת העותרים, הציגו בפני המשיב את מלוא המסמכים הנדרשים לשם הסדרת מעמדו של העותר 1 בישראל, לרבות ראיות מנהליות רבות המוכיחות את כנות הקשר מרגע ההיכרות, ואף נערכו לעותרים ראיונות במשרדי המשיב, הבוחנים את כנות הקשר. על כן, נטען כי לא ברור כיצד טוען המשיב כי לא הוצגו הוכחות משכנעות לכנות הקשר ולקיום משק בית משותף. נטען כי מוטלת על המשיב חובה מהותית להפעיל סמכותו ושיקול דעתו בבחינת בקשות להסדרת מעמד ועררים תוך הפעלת פעולה אקטיבית ופעילה, כגון עריכת בדיקה מקיפה ומעמיקה בטרם מתן החלטה. העותרים טוענים כי משעלה אצל המשיב החשד לכאורה בדבר קיומו של קשר כן ואמיתי בין העותרים, היה על המשיב להפעיל פעולה אקטיבית לברור חשדות אלה, לרבות יצירת קשר עם חבריהם ובני משפחתם של העותרים או עם הרופא המטפל של בנם המשותף, בדיקת העותרים בדירת מגוריהם ועוד. עוד טוענים העותרים כי מנוסחה הלקוני של החלטת הדחייה הדוחה את עררם, ומשלא זומנו העותרים או מי מחבריהם או בני משפחתם למשרדי המשיב לבחינה נוספת של עניינם, לא ברור מהי הבחינה החוזרת שערך המשיב, אם בכלל, ומהם השיקולים אשר הביאו לאישור ההחלטה הראשונה.

העותרים טוענים כי שגה המשיב עת קבע כי מתקיימות לכאורה בעניינם של העותרים סתירות מסוימות וכי ההתרשמות שעולה מהשימוע הינה שלילית בכל הנוגע לכנות הקשר. נטען כי חובה על המשיב לבחון לא רק את השלילה אלא גם את החיוב – הפרטים אותם ידעו העותרים זה על זה והראיות הנוספות התומכות בכנות הקשר. נטען כי נימוק זה נכתב בהחלטה בצורה לקונית וללא פירוט ונימוק.

עוד טוענים העותרים כי שגה המשיב כשקבע כי משך ההיכרות הינו קצר ביותר וכי המעבר מההיכרות הראשונית של בני הזוג ועד למיסוד הקשר הינו קצר ביותר. נטען כי מדובר בהיכרות ארוכה של העותרים, קצת פחות משנה, וקשר רציף עליו שמרו במהלך התקופה. כן נטען כי לאור הייחודיות של הקשרים האנושיים, השונים מזוג לזוג, ולאור הנסיבות המיוחדות והטראגיות בעניינם של העותרים, אין בטענה לקונית זו של המשיב כדי להביא לדחיית בקשת העותרים.

העותרים טוענים כי שגה המשיב עת קבע כי העותרים פעלו שלא בתום לב עת הציגו בפני המשיב את כל התשתית הראייתית והעובדתית המלאה על מנת לאפשר למשיב להפעיל שיקול דעתו ולקיים את כל החובות המנהליות המוטלות עליו. נטען כי המשיב לא הציג כל ראיה לתמיכה בטענתו בדבר

חוסר תום לב מצידם של העותרים. העותרים טוענים כי עם הגעתו של העותר 1 לישראל לא נערך לו כל תשאול בכתב וכי העותר 1 מסר במעבר הגבול, במענה לשאלה שנשאל בעל פה, כי הגיע אל העותר 2 בכוונה להשתקע בארץ ולפתוח בחיים משותפים ולאחר מכן אישרו לעותר 1 אשרת תייר (ב/2) לצורך הנ"ל. עוד נטען כי באותו היום התקשרו נציגי המשיב אל העותר 2 וביקשו לאמת את גרסתו של העותר 1 וזה שב ואישר בפניהם כי מדובר בבן זוגו וכי הם מתכוונים לפתוח תיק חיים משותפים. נטען כי המשיב מנוע מלהעלות טענה לעניין חוסר תום ליבם של העותרים כאשר טענות אלה הועלו ונדחו ביום 19.10.14 עת התייצבו העותרים בלשכת המשיב, בין היתר, לשם הארכת אשרת שהייתו של העותר 1 וקביעת תור לפתיחת תיק לחיים משותפים.

העותרים טוענים כי טובת הקטין הינה כי יחיה בישראל לצד שני הוריו אשר דואגים לכל מחסורו ומהווים משענת תומכת של משפחה. נטען כי עיקרון טובת הילד הינו עקרון יסוד ויש לפסוק לאורו. נטען כי אם יאלץ העותר 1 לעזוב את ישראל יפגע הקטין פגיעה קשה והמשפחה תתפרק. נטען כי החלטות הדחייה של המשיב את בקשת העותרים להסדרת מעמדו של העותר 1 ועררם הינן החלטות הפוגעות קשות בזכותם של העותרים לחיי משפחה.

לטענת העותרים, החלטות המשיב, הדוחות את בקשתם ועררם, הינן החלטות בלתי סבירות ובלתי מידתיות ודינן להתבטל.

עוד טוענים העותרים כי מנהל לשכת המשיב בחדרה לא היה מוסמך לדון בעניינם של העותרים בפעם נוספת וכי טיפול מנהל לשכת המשיב בחדרה בערר מתנגש עם דעותיו האישיות ואמונתו בנוגע לזוגיות של בני זוג מאותו המין, כפי שהתבטא לאורך כל ההליך. נטען כי היה על מנהל לשכת המשיב בחדרה להעביר את ההכרעה בערר לראש הדסק ומשלא עשה כן החלטת דחיית הערר ניתנה בחוסר סמכות ודינה להתבטל.

העותרים טוענים גם כי המשיב הפר את חובת ההנמקה המאפשרת ביקורת חיצונית. נטען כי החלטות המשיב שרירותיות, לא סבירות, מחוסרות הנמקה, לקוניות ובלתי מידתיות. נטען כי ההחלטות מסתמכות על נימוקים לאקוניים וסתמיים והעדר ההנמקה פוגע בזכותם של העותרים לשטוח טענותיהם בפני בית המשפט.

המשיב טוען כי יש לדחות את העתירה מאחר שהחלטת המשיב ניתנה בהתאם לדין ולנהלים ולא נפל בה פגם המצדיק התערבות. נטען כי מדובר בהחלטה שניתנה בסמכות ועל בסיס שיקולים ראויים ואינה חורגת ממתחם הסבירות.

לטענת המשיב, במסגרת הליך הפונדקאות אותו ניהל העותר 2 הציג העותר 2 מצג בפני כל הגורמים המעורבים (המשיב, משרד הבריאות ומשרד החוץ) לפיו הוא בן זוגה של הגב' גנאח עדן, שנרשמה כמבקשת בתיק הפונדקאות. כמו כן, בכל המסמכים הנלווים להליך הפונדקאות הוצגו העותר 2 וגב' גנאח כהוריהם של הילדים שצפויים להיוולד ובהמשך כמי שקיבלו לידם את הילדים ושהילדים הם ילדיהם החוקיים. נטען כי ניהול תיק הפונדקאות חופף במועדיו למועד בו הזמין העותר 2 "ידיד" לביקור, העותר 1. נטען כי מחד מנהל העותר 2 הליך פונדקאות עם אישה שבמסגרתו הוא חתום על

תצהירים ומצהיר על חוקיות ההליך ומאידך מצהיר על קשרי זוגיות עם העותר 1 המוצג לכל אורך העתירה כהורה של הקטין, כאביו הנוסף.

המשיב טוען כי העותרים לא הצהירו על זוגיותם במועד כניסתו של העותר 1 לישראל וגם לא בבקשות הארכת אשרת התייר של העותר 1. העותרים הצהירו כי העותר 1 הגיע לישראל למטרת חופשה בהזמנתם של חבריו רוס ועדן, אשר ציפו לתאומים שהיו אמורים להיוולד בדצמבר, אך נולדו לפני הזמן ותינוקת אחת נפטרה והעותר 1 נשאר לתמוך בהם. רק בבקשה לחיים משותפים אשר הוגשה ביום 16.11.14 טענו העותרים לראשונה כי הם בני זוג.

עוד טוען המשיב כי ההתרשמות מהתשאול שנערך לעותרים הייתה שלילית והתיאור שניתן על ידי העותרים למהלך היכרותם לא שכנע, שכן לטענתם העותר 2 שהה בעיר קרטחנה בחודש יוני 2014 למשך שלושה ימים במסגרת טיול מאורגן, במהלכם הספיק להיכנס לאתר היכרויות באינטרנט, להכיר את העותר 1, לבלות במחיצתו כל אחד מהימים ששהה שם ובהמשך הטיול המשיכו להתכתב ולשוחח טלפונית והגיעו למסקנה שרוצים לחיות יחד. נטען כי משך ההיכרות קצר ביותר – 3 ימים בלבד בחודש יוני – ומהגעתו לארץ ביולי 2014 עד הגשת הבקשה לחיים משותפים חלפו שלושה חודשים של קשר קצר. לכך נוסף השקר הבוטה בהזמנת העותר 1 על ידי העותר 2 כתייר וכסטודנט הנושא כרטיס טיסה חזרה שהגיע לבקר את בני הזוג רוס לויין ועדן גנאח ונשאר לעזור לשניהם בתקופה קשה.

המשיב טוען כי דין העתירה להידחות על הסף בשל חוסר ניקיון כפיים עקב התנהלותם של העותרים אשר הציגו מצג כוזב בעת כניסתו של העותר 1 לישראל כתייר למרות כוונת השתקעות. נטען כי העותר 2 הזמין את העותר 1 לארץ כתייר והוא נכנס בתאריך 21.7.14 וכבר במועד זה היה על העותר 2 לבקש אשרת כניסה עבור העותר 1 המפרטת את הנימוקים האמיתיים לכניסתו למטרת השתקעות ולא למטרות תיירות. נטען כי כניסתו של העותר 1 לארץ מלכתחילה הייתה במרמה. עוד נטען כי יש לדחות העתירה על הסף גם בשל אי גילוי פרטים לבית המשפט וסילוף עובדות. המשיב טוען כי לא ניתן לנתק את נסיבות הבקשה הנוכחית מכל הרקע הקודם הרלוונטי שכעת מעורר תהיה באשר לזיוף כל המסמכים שהוגשו בהליך הפונדקאות לשם הצגתו של העותר 2 והגברת עדן גנאח כבני זוג חשוכי ילדים. המשיב טוען כי הינו רשאי להביא בחשבון במסגרת שיקוליו הצהרות סותרות ואי גילוי מלא של כל הפרטים בפני רשויות מנהליות שונות וכאן הוצג מצג שווא בפני מספר רב של רשויות המדינה שהיו שותפות בהטסת התינוקות ארצה. נטען כי מסירת פרטים עובדתיים סותרים בהליכים שונים מהווה כשלעצמה חוסר ניקיון כפיים ודי בה להצדיק דחיית העתירה על הסף.

לגופה של העתירה טוען המשיב כי הנטל להוכחת קיומו של תא משפחתי מוטל על העותרים ובנסיבות המקרה הנטל הזה לא הורם באף ראיה אובייקטיבית, נהפוך הוא, המידע והמסמכים שנמצאים אצל המשיב מוכיחים את ההיפך ואף מעוררים חשש ממשי למרמה לשם קבלת טובת הנאה ומעידים על העדר כנות הקשר הנטען. נטען כי החלטת המשיב הינה ראויה וסבירה ונמצאת בגדר שיקול דעתו הרחב של שר הפנים בהתאם ל**חוק הכניסה לישראל**. נטען כי אין מקום להתערב בהחלטה שלא נפל בה פגם או אי סבירות קיצונית.

העותרים טענו בתגובה לטענות המשיב כי הטענות בדבר הליך הפונדקאות מהוות הרחבת חזית ולא הוזכרו בהחלטות המשיב למרות שהמידע היה בידי טרם מתן החלטות המשיב. עוד טוענים העותרים כי אין פה תשתית עובדתית שהוסתרה מהמשיב וכי העותר 2 מגדיר עצמו כבחור דו-מיני, כי היה במערכת יחסים עם אותה עדן גנאח והשניים רצו להקים בית ומשפחה ופנו להליכי פונדקאות בגיאורגיה. נטען כי לאחר שנודע להם כי מדובר בהריון של תאומים מערכת היחסים הידרדרה והעותר 2 טס ביוני 2014 לקולומביה כדי "לנקות את הראש". שם הכיר את העותר 1. בין השניים נרקמה מערכת יחסים שבעקבותיה החליט העותר 2 להזמין לישראל למגורי קבע ולצורך השתקעות. נטען כי עת שהעותר 1 הגיע לשדה התעופה אמר את האמת ופקיד המשיב התקשר לעותר 2 ווידא כי העותר 1 אכן מגיע אליו. כן נטען כי כל הליך הפונדקאות בגיאורגיה הוצג בפני המשיב במסגרת הבקשה השנייה להארכת אשרת התייר. נטען כי העותרים לא הסתירו דבר וכי הם חיים יחדיו כמעט שנה והציגו ראיות מנהליות שמוכיחות את כנות הקשר. נטען כי המשיב לא פירט כל סתירות שעולות מהראיונות שבוצעו לעותרים.

דיון והכרעה:

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת המסמכים שהוצגו לעיוני הגעתי למסקנה כי יש לדחות את העתירה שכן לא מצאתי שבהחלטות המשיב נפלו פגם או אי סבירות המצדיקים התערבות בית המשפט לעניינים מנהליים.

מהנתונים והמסמכים שהוצגו לפני אין ספק שהתנהלותם של העותרים מול המשיב הייתה חסרת תום לב. בעת הזמנתו של העותר 1 לישראל וכניסתו לארץ הוצגה בפני המשיב תמונה לפיה העותר 1 הינו ידד של העותר 2 ובת זוגתו, כי הוא סטודנט שהגיע לבקר ולאחר מכן ביקש להישאר כדי לנחם את ידידו בגין הטרגדיה שפקדה אותם ולעזור לעותר 2 וזוגתו. במסגרת העתירה נטענו טענות שונות מהטענות שהוצגו בעת כניסתו של העותר 1, כאשר כעת נטען כי בין העותרים התפתחה מערכת יחסים זוגית עוד טרם כניסתו של העותר 1 לישראל ובמסגרת העתירה לא צוינה כלל זוגתו הקודמת של העותר 2, עימה ניהל את הליך הפונדקאות. העותרים אף טוענים במסגרת העתירה כי טובת הקטין הינה כי יחיה בישראל לצד שני הוריו ואינם מציינים לעניין זה כלל את בת הזוג של העותר 2 שעימה ניהל, כאמור, את הליך הפונדקאות. זאת ועוד, גרסת העותרים כי התפתח ביניהם קשר זוגי עוד בעת שהיית העותר 2 בקולומביה סותרת את טענותיהם בפני המשיב בעת שהעותר 1 הוזמן ונכנס לישראל. העותרים הציגו טענות סותרות בהליכים השונים שניהלו בעניין הפונדקאות ובעניין בקשת מעמד לעותר 1. מדובר בהתנהלות חסרת תום לב ובחוסר ניקיון כפיים המצדיקים את דחיית העתירה על הסף. לעניין דחיית עתירה בשל חוסר ניקיון כפיים ראו:

[בג"צ 2038/06 ח'לוד בדיע חז'נה נ' שר הפנים](#) [פורסם בבנו] (פסק דין מיום 6.3.06).

בנוסף יש לקבל את טענת המשיב כי בנסיבות אלו, כאשר העותרים מצהירים על נתונים סותרים בכל הנוגע ליחסייהם במסגרת ההליכים השונים, מסקנתו של המשיב כי העותרים לא הוכיחו כי מדובר בקשר אמיתי וכנה וכי יש ספק רב בקשר למהימנותם בכל הנוגע להצהרותיהם לעניין הקשר ביניהם הינה מסקנה סבירה.

אין לקבל את טענות העותרים לעניין פגם שנפל בהחלטה מאחר שלא ניתנה על ידי הגורם המתאים או בשל דעות קדומות של מנהל המשיב. הטענות לעניין דעות קדומות נטענו ללא כל ביסוס ואין מקום לקבלן.

מי שאיננו אזרח ישראלי ואף איננו עולה, כמשמעותו של הביטוי ב**חוק השבות**, תש"י-1950, יהיו כניסתו לישראל וישיבתו בה על פי אשרה ורישיון ישיבה לפי הוראות **חוק הכניסה לישראל**. על פי החוק מוקנית הסמכות למתן אשרות ורישיונות ישיבה לשר הפנים.

כידוע, מתחם שיקול הדעת המסור לשר הפנים בהחלטתו אם להעניק רישיון ישיבה (או אזרחות) למי שאינו אזרח ישראלי הוא רחב (ראו לעניין זה גם: **בג"צ 10609/07 זועבי נ' שר הפנים**, [פורסם בבנו] פסקה 43 (17.5.2011); **בג"צ 4156/01 דימיטרוב נ' משרד הפנים, פ"ד נ"ו(6) 289, 293 (2002)**; **בג"צ 758/88 קנדל נ' שר הפנים, פ"ד מ"ו(4) 505, 520 (1992)**). למבקש רישיון ישיבה או אזרחות אין זכות קנויה לקבלם והסמכות ושיקול הדעת מסורים לשר הפנים. עם זאת, אין מדובר בשיקול דעת מוחלט. כמו כל הפעלת סמכות מנהלית, גם שיקול דעתו של שר הפנים בהחלטותיו על מתן רישיון או אשרה נתון לביקורתו של בית המשפט במסגרת עילות הביקורת המנהליות המוכרות.

ביהמ"ש לעניינים מנהליים אינו מציב את שיקוליו במקום שיקולי הרשות המקצועית ואינו מתערב בהחלטת הרשות אם ההחלטה סבירה במובן זה שהיא מהווה אחת ההחלטות הסבירות שניתן היה לקבל באותן נסיבות ואם לא נפל בה פגם המצדיק התערבות. ראה: **בג"צ 376/81 משה לוגסי נ' שר התקשורת, פ"ד ל"ו(2) 449 (1981)**; **בג"צ 2324/91 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' המועצה הארצית לתכנון ולבנייה, פ"ד מ"ה(3) 678 (1991)**;

בג"צ 2887/04 סלים אבו מדיגם נ' מינהל מקרקעי ישראל, לא פורסם [פורסם בבנו] (15.4.07); **בג"צ 4004/07 רימה טרונישבילי נ' משרד הבריאות**, לא פורסם [פורסם בבנו] (19.7.07).

סיכום:

בענייננו, כאמור לעיל, נראה כי אין מנוס מדחיית העתירה, וזאת בשים לב להעדר ניקיון הכפיים של העותרים בכל ההליכים שקדמו להגשת העתירה, לרבות הצגת מצגים עובדתיים סותרים בהליכים שונים. בנוסף, לא ניתן לקבוע כי החלטות המשיב, לפיהן העותרים לא הציגו הוכחות משכנעות לכנות הקשר ואף נהגו בחוסר תום לב והסתירו את עובדת היותו של העותר 1 בן זוגו של העותר 2 בעת הזמנתו לישראל, אינן סבירות בנסיבות העניין או נפל בהן פגם המצדיק התערבות.

אשר על כן העתירה, כפי שהוגשה, ובנסיבות בהן הוגשה, נדחית.

עם זאת מצאתי לנכון להבהיר כי אין בדחיית העתירה כדי לחסום מהעותרים את הדרך לפנות בבקשה חדשה להתרת כניסתו המחודשת של העותר 1 לארץ במטרה למסד קשר זוגי עם העותר 2.

נראה כי אם תוגש בקשה כאמור בעתיד, כי אז יהיה על המשיב להביא בחשבון, בין היתר, את הנתונים הבאים:

א. זכותם של העותרים למסד קשר זוגי בינם. נטיית המיניות אינה מהווה נתון שיש בו כדי למנוע מהם קשר מסוג זה או להפלותם ביחס שונה מצד המשיב. עוד אוסיף כי בבואו של המשיב לבחון את כנות הקשר הזוגי שבין העותרים יתכן כי עליו להביא בחשבון נתונים מאפיינים לקשר זוגי מסוג זה, שיתכן (ואינני קובע דבר לעניין זה) שיש בו שונות ויחוד בהשוואה למאפייני קשר זוגי במקרים אחרים אשר המשיב בוחן את טיבם. בכל מקרה, זכותם של העותרים למיסוד קשר זוגי בינם היא זכות יסוד וככזו יש להביאה בחשבון.

ב. נראה כי כל מסכת ההסתרה ויצירת המצג הכוזב לעניין הליך הפונדקאות נעשה לצורך עמידה בתנאים הנדרשים בגאורגיה לשם הסדרת ההליך שם. אמנם אין לתת יד ליצירת מצגי שווא (שלא לומר מרמה) כלפי מדינה אחרת שלה קשרים דיפלומטיים עם ישראל, ואגב כך גם להציג מצגי שווא כלפי מוסדות המדינה. עם זאת ניתן להביא את הנסיבות בחשבון עת תישקל שוב בקשתם של העותרים, ככל שתוגש.

ג. טובת הקטין, אשר נראה מהמסמכים שצורפו לעתירה כי שני העותרים משמשים לו כהורים. כאשר מהצד האחד טובת הקטין ומהצד השני מבחני הבסיס הנשקלים אצל המשיב, נראה כי אין זה ראוי להוביל לתוצאה לפיה ייקוב הדין את ההר.

ד. נראה כי יהיה נכון, במסגרת בחינת בקשה שתוגש, לשמוע את הגב' גינאח כדי שתבהיר את כל השאלות הטעונות הבהרה בנוגע להשתלשלות הליך הפונדקאות ובזיקה למערכת היחסים שבין העותר 1 לעותר 2.

מצאתי לנכון להבהיר את האמור לעיל מאחר ונראה שגם אם התנהלות העותרים בעבר מהווה עילה לדחיית עתירתם, בעיקר מחמת חוסר ניקיון כפיים, אין בכך עילה כדי לחסום לנצח את מימוש הקשר הזוגי, ואין בכך עילה לגרום לקטין לנתק קשר מאחד מבני הזוג הרואים בו כבנם המשותף והמטפלים בו במשותף. בהתאם, ראוי כי נתונים אלו יובאו בחשבון ע"י הגורם המנהלי שידון בעתיד בבקשה חדשה, ככל שתוגש.

בכפוף להבהרות דלעיל – העתירה נדחית.

בנסיבות העניין יישא כל צד בהוצאותיו.

יש לשלוח עותק לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"ט סיוון תשע"ה, 16 יוני 2015, בהעדר הצדדים.

ר' שפירא, ס. נשיא

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

רון שפירא 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה